

ลุงสายัณห์ ศรีธนะชัย

ลุงสายัณห์ ศรีธนะชัย

อยู่ไกลใกล้ชอบรู้
เป็นสุข ฤาแร้นแค้น
แห่งใดในโลกหล้า
กล้ากลืนกลางพื้นไฟ

หรืออยู่คั่งวิมานแมน
ใจนั้นแสนจะห่วงใย
อยากรู้ว่าแม่อยู่ไหน
หรือสดใสในธารทิพย์

เมื่อบุคคลอันเป็นที่รักยิ่งของเรา ได้หลับตาลาลับจากโลกนี้ไปแล้ว เขาจะไปอยู่ที่ไหน เขาจะสุขหรือทุกข์เยี่ยงไร นี่ล้วนเป็นคำถามที่หลายๆ คนปรารถนาอยากรู้ แต่ก็เป็นการยากเหลือเกินที่จะหาผู้รู้มาให้คำ

ครอบครัวศรีธนะชัย

ตอบกับคำถามเหล่านี้ได้ เพราะเรื่องราวเหล่านี้ มิใช่เรื่องที่บุคคลใดจะค้นคว้าหรือคาดคะเนเอาได้ เว้นเสียแต่ผู้มิญาณทัสสนะอันบริสุทธิ์เท่านั้น บางคนอาจรู้สึกห่วงใยถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ เพราะความรู้สึกคิดถึง และห่วงใยนั้นมักจะทรมานผู้คนส่วนใหญ่ที่ยังเป็นปุถุชนอยู่เสมอ

เช่นเดียวกับ คุณลุงสายัณห์ ศรีธนะชัย ที่ได้เสียบุคคลอันเป็นที่รักยิ่งไปคือคุณแม่ ด้วยความรักที่มีต่อแม่จึงทำให้คุณลุงสายัณห์อยากรู้ว่าคุณแม่ไปอยู่ที่ไหน สุขหรือทุกข์อย่างไร และได้แสวงหาผู้รู้มาโดยตลอด จนได้มาพบกับหลวงพ่อดัดปากน้ำ ภาณุเจริญ ที่สามารถดับความทุกข์ใจ ตอบคำถามของคุณลุงได้ จึงกลายเป็นเรื่องจริงจากบุคคลยุคต้นวิชา ที่จะมา

เล่าถ่ายทอดให้ผู้มีบุญทุกท่านทราบในฉบับนี้

ลุงสายัณห์เป็นชาวจังหวัดชัยนาท ต่อมาจำเป็นต้องย้ายมารับราชการอยู่ที่กรุงเทพฯ อยู่มาวันหนึ่งคุณแม่ของคุณลุงก็ล้มป่วยลงด้วยโรคมะเร็งที่ขา ญาติจึงพามารักษาที่โรงพยาบาลราชวิถี ขาแม่มวมทั้ง ๒ ข้าง พอมารักษามะเร็งมันก็ยุบตัวลงเหมือนกับว่าหายแล้ว แม่สามารถที่จะเดินได้พูดคุยได้ตามปกติ แต่ต่อมาไม่นานกลับเสียชีวิตลงอย่างไม่มีใครคาดคิด

คุณลุงสายัณห์เล่าว่าแม่จะรักลุงมาก พอแม่ตายลุงก็เสียใจว่าแม่เราทำไมถึงต้องตาย ตั้งใจว่าถ้าหายแล้วจะรับแม่มาอยู่ที่กรุงเทพฯ ด้วย แต่แม่มาตายเอาเสียก่อน จึงอยากจะรู้ว่าแม่ไปอยู่ที่ไหน พยายามถามพรรคพวกเพื่อนฝูงเรื่อยไปว่า มีใครรู้จักไหมว่ามีพระที่ไหนบ้างที่สามารถตรวจได้ว่าคนที่ตายไปแล้วไปอยู่ที่ไหน ตอนนั้นลุงอายุ ๒๓ ปี จนมาเจอเพื่อนคนหนึ่งบอกว่า มีหลวงพ่อยู่องค์หนึ่ง ท่านอยู่ที่วัดปากน้ำ ภาษี-

เจริญ ใครตายไปอยู่ที่ไหน ท่านรู้หมด องค์นี้ท่านเก่งมาก

พอรู้ลุงก็ดีใจมาก ชักถามว่าอยู่ไหน ไปอย่างไร พอทราบว่ายู่แถวตลาดพลูก็มาทันที ตอนนั้นมีพ่อมาด้วย พอมาถึงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นเวลาที่หลวงพ่อบานลงรับแขกอยู่พอดี มีญาติโยมมานั่งล้อมท่านเยอะมาก รอจนได้โอกาส ได้จังหวะที่คนน้อยลง ลุงก็รีบเข้าไปกราบหลวงพ่อบานที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ก็ถามท่านตรงๆ โดยไม่ได้อ้อมค้อมอะไรเลยว่า “หลวงพ่อบานครับ แม่ของผมเสียชีวิตไปแล้ว ผมเป็นห่วงแม่อยากทราบ

ว่าแม่ผมไปอยู่ที่ไหนครับ” แล้วหลวงพ่อก็หันไปสั่งแม่ซีที่นั่งอยู่ใกล้ท่าน ชื่อแม่ซีขึ้น ท่านสั่งว่า “เฮ้แม่ซีตรวจให้คุณคนนี้เค้าหน่อยซิ ว่าแม่เค้าตอนนี้ไปอยู่ที่ไหน” แม่ซีก็นั่งตรวจหลับตาสักครู่หนึ่งไม่เกิน ๕ นาที แล้วก็บอกว่า “ไปอยู่ในนรก แต่ยังไม่ลงนรก ยังรอการตัดสินอยู่ ยังอยู่ในระหว่างพิจารณา” ลุงก็ถามต่อไปว่า “แม่ผมทำกรรมอะไร ทำไมถึงต้องไปอยู่ในนรก” แม่ซีก็บอกว่า “แม่เคยทำกรรมมาเมื่อชาติก่อน เป็นกรรมเก่า ไม่ใช่ของชาตินี้ ชาติก่อน สมัยหนึ่งแม่ทำกับข้าวอยู่ แล้วคันกะทิใส่กะทะไว้ แล้วก็วางไว้กับพื้น ยังไม่ได้เอาไปตั้งไฟ แล้วที่บ้านก็เลี้ยงไก่ด้วย ทีนี้ไก่เข้ามาในครัว มาเหยียบเอากะทะหกเสีย หายหมด แม่ก็เกิดความโมโห จึงคว้าไม้ขว้างไปถูกขาของไก่อย่างจัง ปรากฏว่าไก่นั้นไม่ได้ตายเดี๋ยวนั้นหรอก ขามันบวม บวมหลายวัน แล้วมันก็ตาย กรรมอันนี้แหละเพ็งมาตามทัน” แล้วแม่ซีก็บอกหมดเลย ว่า อาการป่วยด้วยโรค มะเร็งที่ขาของแม่จะบวมเหมือนกับขาไก่ที่มันบวมนั่นแหละ

พอแม่ซีพูดจบ ลุงก็มานึก ดูว่าอาการของแม่นั้นขาบวมจริงๆ ขาทั้งสองข้างบวมเป่งเลย แล้วก็ตาย ทั้งๆ ที่ลุงยังไม่ได้เล่ารายละเอียดของอาการให้หลวงพ่อฟังเลยแม้แต่หน่อย แต่กลับตรงกับที่แม่ซีขึ้นได้บอกอย่างน่าอัศจรรย์

ลุงก็ถามต่อไปอีกว่า “แล้วอย่างนี้ ผมจะต้องทำยังไง

ครับ ถึงจะช่วยแม่ผมได้” ตอนนั้นพ่อก็ไปด้วย หลวงพ่อท่านก็บอกว่า “ต้องสร้างโรงเรียนแล้วก็ถวายสังฆทาน” พอทราบอย่างนั้นวันนั้นลุงมีเงินเท่าไรก็เอาเลยถวายหมดเลย ร่วมสร้างโรงเรียน พ่อร่วมด้วยลุงร่วมด้วย ไม่ทราบว่ามีจำนวนเงินเท่าไรแต่มีค่าสำหรับลุงมากในสมัยนั้น **พ่อร่วมทำบุญเสร็จ** ท่านก็ให้แม่จัดการแทนให้ บอกว่าให้ส่งบุญนี้ไปให้แม่ของลุง ส่งไปให้เดี๋ยวนี้เลย หลวงพ่อท่านก็ช่วยด้วยส่งบุญให้แม่ พอได้รับบิ๊ป แม่ก็พ้นจากนรก ไปเป็นเทวดาอยู่ที่ชั้นดาวดึงส์ พ้นไปเลย เวิร์กกรรมก็ตามไม่ได้เพราะบุญนี้แรงกว่า

คุณลุงสายัณห์เล่าต่ออีกว่าหลังจากที่หลวงพ่อบอกท่านช่วยให้แม่พ้นจากนรก ลุงก็ศรัทธาหลวงพ่อบอกมาก ตามทำบุญกับหลวงพ่อบ่อยไปทุกเดือน พอกลางคืน คืนไหนว่างก็ไปนอนวัด ท่านจะมีที่นอนให้ในโบสถ์เลย ไม่ใช่ไปนอนเฉยๆนะต้องไปนั่งสมาธิ จะมีเชือกชิงให้แล้วจะมีมุ้งกางเป็นหลังๆ ลุงไปนอนคู่กับอดีตผู้ว่าราชการจังหวัดชื่ออะไรก็จำไม่ได้พร้อมกับคนอื่นอีกหลายคน ง่วงก็นอน ตื่นขึ้นมาก็นั่งสมาธิ

ตอนนั้นลุงก็ยังฝึกอยู่ด้วย เป็นนักเรียนตำรวจ แต่มีความตั้งใจอยากจะทำบุญกับหลวงพ่อบอก เพราะเลื่อมใสศรัทธาท่านมาก ท่านเป็นพระที่ปฏิบัติดี น่าเลื่อมใสมาก เงินแม้มีไม่มากแต่ก็อยากจะทำ จะไปบอกบุญคนอื่นก็ไม่เหมือนกับการได้ทำเอง จะเอาของเรานี้แหละทำ ก็คิดว่าเราอดข้าวดีกว่า อดข้าวกลางวันทุกวัน อดอยู่หลายเดือน เพราะว่าเงินเดือนน้อย ฝึกหนัก ทั้งวิ่ง ทั้งแบกปืน หิวก็ทนกินน้ำเปล่า อดอย่างนี้อยู่หลายเดือน พอเก็บเงินได้ก็มาทำบุญวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ชวนพ่อมาด้วย ซื้อชุดสังฆทาน ผ้าไตรจีวร เครื่องไทยธรรมต่างๆ ไป พอไปถึงวัดก็พบหลวงพ่อบอกวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ รีบเข้าไปนิมนต์หลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่อครับ ผมมีของมาถวาย หลวงพ่อบอกท่านก็เมตตารับ ถวายเสร็จลุงก็อธิษฐานในสิ่งที่ปรารถนาต่างๆ

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ลุงก็ไปทำบุญกับ หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เรื่อยมาจนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๐๒ หลวงพ่อท่านก็มรณภาพ พอ หลวงพ่อท่านสิ้นแล้ว วันหนึ่ง ลุงเดินเข้าไปที่ศาลาหลังหนึ่ง เป็นสถานที่มีคนเดินเข้าออก กันมาก เป็นศาลาไม้เก่ามาก ชั้นเดียว ยกพื้นสูงกว่าพื้นดิน ประมาณ ๑ เมตร ก็ไปพบแม่ชี ๓ ท่าน คือแม่ชีทองสุข แม่ชี จันทร และแม่ชีพร พอลุงไปถึงบริเวณบ้าน แม่ชีทองสุข กับแม่ชีจันทรท่านก็ต้อนรับ เป็นอย่างดี ท่านยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นกันเองกับทุกคนที่ทำบุญ กับท่านโดยไม่ถือตัว ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือเป็นผู้ใหญ่ก็ตาม ท่านดีกับทุกๆ คน ตอนนั้นมีการบูชาข้าวพระ ก่อนบูชาข้าวพระ แม่ชีทองสุขท่านให้นั่งสมาธิ เหมือนที่หลวงพ่อดปากน้ำ ภาษีเจริญสอน พอเสร็จแล้วก็จัดอาหารถวายพระ ส่วนหนึ่งก็จัดเอาไว้เลี้ยงผู้ที่มาทำบุญ

แม่ชีทองสุข ลำไฉ่น

แม่ชีจันทร ชนนกยง

ลุงไปทำบุญกับแม่ชีทองสุข และแม่ชีจันทรไม่ถึง ๕ ปี แม่ชี

ทองสุขท่านก็ล้มป่วยและสิ้นชีวิตไปท่ามกลางความเศร้าสลดใจของลูกศิษย์ เมื่อแม่ชีทองสุขท่านจากไป แม่ชีจันทร์ชนนุกุญก็ดำเนินงานบุญสืบต่อเนื่อง โดยไม่ขาดตกบกพร่องแต่ประการใด ต่อมาคนก็มาทำบุญมากขึ้นจาก ๕๐-๖๐ คน จนเป็นร้อยเศษ จนบ้านไม่พอให้คนนั่ง ต้องขยับขยายปลูกบ้านใหม่ ชื่อว่าบ้านธรรมประสิทธิ์ หลังใหญ่กว่าเดิม ตอนนั้นลุงก็ได้รู้จักกับ พระไชยบุญย์ ซึ่งขณะนั้นท่านเป็นนักศึกษาย่อมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่บ้านธรรมประสิทธิ์นั้นทุกคนหน้าตาอ้วนแอ้มแจ่มใสอ้อมไปด้วยบุญกุศล

ลุงไปวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ไปบ้านธรรมประสิทธิ์ไม่เคยขาดไม่ว่าจะทำบุญอะไรก็ตาม แม้แต่การบริจาคโลหิต ลุงก็จะไปขอความเมตตาจากแม่ชีจันทร์และพระไชยบุญย์อยู่เสมอ ด้วยการเอาสิ่งของที่เรากำลังทำบุญนั้นไปให้ท่านกลั่นให้ใส แม่ชีบอกว่าการทำอย่างนี้จะทำให้ได้บุญมากพอทำเสร็จท่านก็บอกเหมือนกันว่าได้บุญก็อสงไขย

ปัจจุบันลุงสายัณห์ ศรีธนะชัย มีอายุได้ ๗๐ ปีแล้ว แต่ก็ได้ทำบุญอย่างสม่ำเสมอ ตั้งแต่สมัยหลวงพ่อดปากน้ำถึงปัจจุบัน และเป็นผู้ที่มั่นคงต่อหนทางของพระนิพพานเป็นอย่างยิ่ง ลุงบอกว่า ต่อให้ใครเอาสมบัติมากองท่วมจักรวาลลุงก็ไม่สน ลุงจะขอไปพระนิพพานอย่างเดียว

